76ste Jaargang — N° 42 Zaterdag 18 October 1930.

AANKONDIGINGEN.
ijs per regel ..... fr. 1.00
sschen Allerlei- in Provincie
nieuws ..... fr. 2.00
onnissen en doodsberichten ..... fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :
) 1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
te regel meer ..... fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs
lgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen
eten ons toekomen voor Donderdag
ldag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE :
Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar,
Vooraf betaalbaar,
30 centiemen het nummer,

Alle toezendingen van geld, brieven en
aankondigingen, moeten franco gedaan
worden aan den uitgever.

AN WAT TE WIJTEN ?

Is crisistijd. Slechte tijd. Handel en
ing slabakken, nijverheden wachten te-
rgefs op bestellingen, werkloosheid
nt uitbreiding. Dat is zoo in Amerika,
Engeland, in Duitschland, in Nederland,
talie, overal. Ook ten onzent. Hoewel in
dere mate dan elders. Maar toch voelen
wij het scherpe van de doornen der
's.

Is crisis werd lang te voren gevroesd, en
spiedt. 't Schijnt een ijzeren wet dat
vette jaren magere jaren volgen moe-
De historie der zeven vette en der ze-
magere koeien is er niet enkel eene uit
egyptische oudheid, ze werd herhaald
eeuwen nadien, en ook in onzen moder-
tijd is heen gevlogen fictie.
een, de algemeene verlamming op eco-
nisch gebied kon niet uithlijven. Er wa-
te veel oorzaken die ze hielpen voorbe-
een. Overproductie ? Die heeft er voor
kindsgedeelte schuld aan, dat willen we
wven. Maar er is een andere oorzaak
e de crisis verhaast heeft, verscherpt,
nvermijdbaar gemaakt : het inzinken
beurswaarden.

* * *

at is begonnen te New-York, verleden
. Alle aandeelen zakten, zakten, dat
ontzettend was. Zelfs de stevigste, de
rouwbaarste, de voorspoedigste, de ze-
te onderneminngen leden onder 't or-
ontstaan uit wantrouwen, aangewak-
door paniek.

En van Amerika sloeg de paniek over
naar Londen, Amsterdam, Berlijn, Parijs,
Brussel. Ook hier rolden de waarden van
eene grote hoogte naar eene dikwerf on-
redelijke diepte — door de schuld zelf der
bezitters van waarden, die hun papieren
radeloos, bij gansche bundels, op de markt
wierpen, en er zich van ontmaakten te el-
ken prijze.

Ze verkochten. Laat ons zeggen, aan 1000
nk wat zij kort te voren 2000 fr. betaald
lden : met andere woorden, de dalings-
k verzwolg de twee derden van hun ka-
tal : velen die als schatrijk doorgingen,
nden teruggewerpend nog gerekend wor-
onder de 1e wat bezoeden ; anderen die
s bezaten voor de algemeene krach, be-
ten nu niemendal meer. En dit maal kwa-
n niet, gelijk het wel eens gebeurt, de
elieven der eenen aan anderen ten goede.
Vas en bleef een algemeene vernietiging
kapitalen.

En 't gevolg ? Het vermalderen en ver-
dwijnen van zoovele fortuinen verminderde
of deed te niet de koopkracht van zoovelen,
en ook zij die minder of bijna niet getei-
terd werden door de beursramp, werden
voorzichtig en zuiniger dan ooit, devijl zij
de crisis zagen aankomen en niet wisten
wat de slechte tijd ook voor hen zou mede-
brengen.

Dit maakt dat de aankoopen beperkt
werden tot het onontbeerlijke, dat betere
tijden werden afgewacht voor 't aanpakken
van ondernemingen, het uitbreiden van za-
ken, het vervangen van oude inrichtingen
door nieuwe. En vele gezinnen, elders en
hier, schaften eenvoudig alle uitgaven af
die konden aanzien als weelde-uitgaven.

Zoo verminderde de vraag naar vele ar-
tikels ; vandaar verslapping en stilstand in
de zaken, stopzetting van bestellingen,
aarsche van arbeidsgelegenheid.

* * *

u zijn er politieke greepen, speculee-
rende op die treurige toestanden, welke uit
mistroostigheid, ontevredenheid en ellende
politieke munt willen slaan. Met bedekte
woorden, soms wel openlijk, betichten zij
de mannen die aan 's lands roer staan, dien
lastigen toestand, zoonlet verwekt, dan toch
niets afdoende beproefd te hebben om hem
af te wenden. Kortom, de regeering is ver-
antwoordelijk voor de crisis.

Maar die betichting is zoo belachelijk
dom, dat een aanvoerder dier politieke
het niet over zijn gemoed kon krijgen ze
te laten verspreiden.

Heer Destrée dan, socialistisch oud-minister,
zegt eens flink de waarheid aan hen,
die de oorzaken des slechten tijds elders
willen zoeken dan ze inderwaarheid te vin-
den zijn. En zich in 't bijzonder wen-
dende tot hen die de regeering voor de ba-
lie der openbare denkwijze dagen, zegt hij:

« De Regeering ? Ik behoor tot de opposi-
sitie en ben, bijgevolg, zeer geneigd de ver-
wijten tegen haar te beamen : maar toch
kan ik niet zeggen met hen die ter beurze
builen oplopen :

« Hebben wij (onze aandeelen) te laat
verkocht, 't is de schuld van Jaspar ! Dit
ware te gemakkelijk, te dom, te onrecht-
vaardig. De Belgische Regeering iz voor
niets tusschen de ramp van New-York.
Haar invloed op de beurs is zoo goed als
niet bestaande ».

Neen, zoowel als iedereen moest de Re-
geering de Amerikaansche en, daarna, de
Europeesche beurs-debacle heur noodlottigen
gang laten gaan zonder ze te kunnen
weren of te verzachten, dus zonder de
handels- en nijverheidscrisis te kunnen ver-
hinderen welke er het onmiddellijk en on-
vermijdelijk gevolg van is. Dat aanvaar-
den alle ernstige lieden, dat bevestigen zelfs
politieke tegenstanders als oud-minister
Destrée, die anders geen aandrang gevoelt
om de Regeering te sparen, laat staan te
verdedigen.

Na de Eeuwfeesten.

Zoo hebben de Belgische onafhankelijk-
heidsfeesten nu hun verloop gehad. En laat
het ons rondut zeggen : zij zijn overal luis-
terrijk gevierd geweest in het geheele land:
in steden en dorpen was het een geestdriftig
gedrang bij alle plechtigheden. En de vaste
en flere wil om nooit, onder geen voorwend-
sel, onze herwonnen vrijheid prijs te geven,
en steeds met een eenigen Vorst ook een
eenige Natie te blijven, werd op alle toonen
bevestigd.

In die eeuwfeesten zijn er zekere waarhe-
den met een volle klaarte aan het licht ge-
komen, zij kunnen als zooveel lessen dienen,
die niet meer mogen vergeten worden.

De eerste waarheid is dat wij ons zelf zijn
en blijven moeten. En vooral naar binnen is
er tusschen al de gewesten in een gemeen-
schappelijk Staatshuishouden, een echte sa-
menwerking noodig, die tot het algemeen
welzijn strekt.

Die nationale samenwerking moet voort-
spruiten uit de Eendracht der geesten, die
ons allen de gezamenlijke belangen van het
gansche land doet ter harte nemen.

In het licht van die algemeene feestvie-
ring hoe erbarmelijk komen die woorden nu
te voorschijn uitgesproken door het heer-
schap Leuridan : « De Vlamingen lieten u
begaan, zonder meer, in 1830. Wij zullen
uwen feestroes echter bederven. »

Men heeft hem dat anders aan zijn ver-
stand gebracht en 't is weer gegaan zooals
met alles waar die heeren Nationalisten hun
handen naar uitsteken : ondienst bewijzen
aan de zaak die zij beweren te beminnen en
te verdedigen.

Het Vlaamsche volk heeft hen laten stik-
ken in het slijk dat zij naar Belgie werpen
en het Eeuwfeest neergeveerd op cene wij-
ze die alle verwachting overtroffen heeft.
Waar zij met modder wierpen heeft gansel
het Vlaamsche volk geantwoord met bloe-
men en festoenen.

Dat is het antwoord van het Vlaamsche
volk geweest. Het is in het Vlaamsche land
lat de Wereldtentoonstellingen van Antwerpen
en Luik het meest grootsche Mo-
nument tot verheerlijking van ons Hon-
derdjarig Onafhankelijk bestaan, een bijval
behaald hebben die fabelachtige afmetingen
heeft genomen.

Gansch het Vlaamsche volk is naar Ant-
werpen en Luik geweest met muziek en
vaandels is het hier komen instemmen met
die grootsche hulde aan Belgie welke onze
Tentoonstellingen zijn, wat zij bedoelden te
zijn en wat zij in ons aller oogen blijven
zullen.

Want daar hebben wij 's lands eenheid en
onverdeelbaarheid, zijne vrijheid en onaf-
hankelijkheid met de middelen van groote
steden kunnen vieren, maar de kleinste der
Vlaamsche gemeenten deden het, met hare
geringe middelen en met denzelfden geest-
drift als wij.

Aan allen den oprechten dank van de
Vlaamsche gemeenschap die door hare me-
devieering getoond heeft geen uitstanns te
hebben met dien « triste sire » die daar de
onafmeetbare pretentie had te durven zeg-
gen dat hij spraak in naam van de Vlamin-
gen.

De Vlamingen van zijn soort, tusschen :
niet in naam van heel dit volk hetwelk zijne
taal gewraakt heeft met den roep, die zwer-
al heeft weerklonken, tot in de kleinste de-
buchten : LEVE BELGIË !

Ouderdomspensioenen.

Geen formaliteiten.

De nieuwe pensioenwet van 14 Juli 1930
heeft al de vorige wetten betreffende de
verzekering tegen de gebrekkige ouderdom
van onderdom en voortijdigen dood inge-
trokken en heeft, onder meer, het bedrag
der ouderdomspensioenen vermeerderd. De
bejaarde personen die, 't zij op het onder-
domspensioen en het aanvullend pensioen,
't zij op het ouderdomspensioen alleen recht
hebben, worden verwittigd dat zij voor het
bekomen van het nieuw pensioen geen for-
maliteiten moeten vervullen. Zij hoeven
dus bij den ontvanger der belastingen geen
aanvraag in te dienen.

Hetzelfde geldt voor de bejaarde perso-
nen die reeds het pensioen hebben aange-
vraagd en wier aanvraag niet werd inge-
willigd.

Herziening der dossiers.

Voor heule kategorieen van pensioenaan-
vragers, zal de dienst voor ouderdomspen-
sioenen bij het ministerie van Nijverheid
en Arbeid hun dossier herzien en het ambts-
halve wijzigen. Daarmee zal eerlang wor-
den begonnen en in den loop van het jaar
1931 zullen al de dossiers herzien zijn.

Naar gelang dit herzieningswerk ver-
dert, zal de burgmeester van de gemeente
waarin de pensioengenieters hun verblijf-
plaats hebben, om de thans in hun bezit
zijnde pensioenboekjes vragen : in afwach-
ting zullen ze hun pensioen op de thans
vastgestelde basissen blijven trekken.

De Huisvrouw.

Het gebied der huisvrouw is in schijn
zeer beperkt en velen denken dat het heel
gemakkelijk is aan het hoofd eener huis-
houding te staan. Doch de taak der huis-
vrouw is heel gewichtig en moeilijk en ver-
eischt bijzondere hoedanigheden en vele
kundigheden. Zij moet niet alleen zorgen
voor echtgenoot en kinderen, maar ook
voor alle huisgenooten : haar plicht schrijft
haar voor te waken zoowel over hun gees-
telijk- als lichamelijk welzijn. Van haar
hangt het huiselijk geluk af, zij bereidt
een vreedzaam plekje, waar vlijt en orde
heerschen en waar men elkander onbaat-
zuchtig leert beminnen.

In haar zien de huisgenooten een toon-
beeld voor hun handel en wandel.

Het eerste en voornaamste kenmerk der
ware huisvrouw wezt, dus : diepe, kristelijk
vrome godsdienstzin. In het licht en de
warmte van ons heilig Geloof put de vrouw
die edelmoedige sterkte om, ondanks de op-
eenvolgende moeilijkheden en de drukte
van haar zware taak, toch immer een blij-
den glimlach te bewaren. Zij blijft werk-
dadig en moedig tegenover hetgeen te be-
strijden is; zij draagt zonder klagen wat
niet te ontzaan is.

Verder mag er niets ontgaan aan haar
waakzaam oog. Niets mag hare aandacht te
gering schijnen. Zij moet alles kunnen on-
derhouden, zorgen voor doelmatige voeding
en verpleging van de huisgenooten in tijden
van ziekte of ongeval, en tijdig zorgen voor
toekomende behoeften.

In 't huishouden mag er niets verloren
gaan : wat niet meer kan gebruikt worden
voor 't gezin is dikwijls nog geschikt voor
andere doeleinden : 't zij voor de armen, 't
zij voor andere goede werken, denk maar
aan zilverpapier, postzegels enz. voor de
Missien. De huisvrouw moet bekwaam wes-
zen alle bezigheden te leiden en na te
gaan, daarom moet zij in alles ervaren zijn.
Al zijn haar bezigheden nog zoo talrijk, zij
moet kalm haar taak vollbrengen.

Zij moet orde hebben in haar zaken. Zon-
der orde is geen welvaart, geen huiselijk
geluk mogelijk.

Indevoeren stoffelijke orde, is er in een
welbeheerd gezin ook een zedelijke orde, die
het gevolg is van de regelmatigheid in het
huiselijk leven en gewoonten, van de doel-
matige verdeeling der bezigheden, van het
waakzaam toezicht over de dienstbaden, van
de wijze opvoeding der kinderen, van de
zelfbeheersching en de verdraagzaamheid in
den huiselijken omgang.

Werkzaamheid en zindelijkheid zijn nog
twee kenmerkende hoedanigheden der deel-
lijke huisvrouw. Zindelijkheid is de pracht
en de adel der armen en de beschermer der
gezondheid. Werkzaamheid sluit de deur
voor moed en gebrek.

Goede smaak zal aan de vrouw leven
haar « thuis » aantrekkelijk te maken. Daar-
toe is pracht noch geldverkwisting noodig.
Er is immers een kunst van alles te kiezen
en te schikken op een wijze die het oog en
de verbeelding voldoet : van orde en zinde-
lijkheid op te luisteren door een sierlijk-
heid, die niet laakbaar is, zoodang zij geen
overmatig verteer uitlokt. Waar de vrouw
die kunst bezit is dit voor al de huisgenoten
een bron van rein en onschuldig genot.

Aan de huisvrouw behoort het toezicht
over de huishouding. Daarom zal zij goed
doen meer lang van huis te gaan, bij kleine
eengezelschappen meer zij trachten nog zelf
de uitgaven te schikken om er het toezicht
niet over te verliezen.

Zoo zij dochters heeft dan moet zij de-
zen opvoeden dat deze haar taak, bij gele-
genheid, kunnen overnemen en op die wijze
eenmaal bekwaam zijn hun eigen haard te
besturen.

Het is daarom zeer verkeerd als een moe-
der haar dochters geen blik gunt in de
huiselijke bezigheden en niet vreezende
opleidt tot een zekere zelfstandigheid, om
voor de huishouding op te komen.

Hoe dikwijls gebeurt het niet dat de dochter
van een welgestelde heeren naar 't pensionat
moet, waar zij 1 of 2 jaar verblijft
en dan weer huiswaarts keert, fijn leer pruttel,
opgezwollen stoek en alleen de beusdingen
ook nog de lagere zoeken der Franschetaal
leert. Zoodat zij, wanneer zij de jonge meisjes-
jaren bereikt, niets van het huiselijk
leven afweet dan het insnijpen en verschen-
ten.

De huiselijke moeder dient te weten voor-
al de wetenschappen, die zij leerde dat haar
opgroeiende dochter in een huiselijke huis-
houdelijkheid te brengen, waar zij zich
onberoerd voelt in eenen Huiselijkheid,
waar zij een fijnen kiezen geest, die
de welwezenheid van een gezellig huis-
keling ten behoeven, die zij als fijnbeleefde
huisvrouw noodig heeft.

Huishoudelijke [illegible] stoofpot, [illegible]
stuip, [illegible] stal en plomeen, zuivere [illegible]
heidsleer [illegible] gen, die zij dan leert zullen [illegible]
dochters [illegible]
weinig bekwaamde huisbewerkingen.

Na de [illegible] wij de vrouwen [illegible]
moeten [illegible]
dochters [illegible]
in een [illegible]
[illegible] zullen maken.

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Bij de Russisch-hanelingen. — VOORHE-
LIKE VERTAARDAGEN. — Zoo [illegible]
bij de [illegible] van [illegible] huwelijk
van groot hertog Cyril van Rusland, die
zo al [illegible] werd, en [illegible] van
de Romanoffs [illegible] der
monarchie [illegible] van de Russi-
sche hanelingen [illegible] Hij wordt
erkend als de [illegible] van Russi-
Nicolaas II. [illegible] verklaard
[illegible] dat de [illegible] van [illegible]
tog Cyril.

Naar aanleiding [illegible] werd [illegible] de
Russische [illegible] [illegible]
[illegible] betrekkelijke [illegible] [illegible]
geest in Bretagne, waar de [illegible]
verwijl houdt. [illegible] werd [illegible]
[illegible] de [illegible] [illegible]
[illegible] dienden om alle [illegible] van Russische
hanelingen, deelnamen.

Onze afgevaardigden tot Belgie waren
hoeflig aanwezig en naar wij vernamen
werd de [illegible] gebed door
aartspriester Basile Vassiradoff, die de
Russische orthodoxe kerk vertegenwoordigt
te Brussel.

Bij goedgelovige moslimen. — [illegible]
TOOVERGEGESCHIEDENIS. — Het parket
van Valenciennes heeft zich op het oogen-
blik bezig met een toovergeschiedenis.

Twee weanwaarlijkwijzers zijn er in ge-
lukt een goedgelovige huisvrouwe
uit Amoisson [illegible] van 50.000 frank af
te zetten onder de bewering dat zij door
hun toovermacht een zeker gat haar man
diepgeld kunden bezweren.

Natuurlijk [illegible] zoo
zoet moedig, dat het [illegible] uit de vesten.
Zij [illegible] van Valen-
ciennes [illegible] trachten
[illegible]

Men heeft echter de [illegible] wier
[illegible] in
handen te krijgen.

— **Een huiskneecht die voor een million juweelen stal.** — De politie [illegible] te Mar-
seille een 28 jarigen huisknecht aangehouden,
die bij zijn meesters [illegible] hij in
betrekking was gewest, [illegible] ruime
diefstallen had gepleegd.

In Juli l.l. [illegible] Pa-
rijsch [illegible] ge-
[illegible] der waarde
van [illegible] Daar [illegible] Bruet,
[illegible] me en
Lauzet. In [illegible] zijn
[illegible] manier
[illegible]

[illegible] politie-
[illegible] zakten
[illegible] Mar-
seille [illegible] een
[illegible] in
[illegible]

[illegible] Pa-
[illegible] baan
[illegible] sische
[illegible] en
[illegible] arde
[illegible]

[illegible] ju-
[illegible] had,
[illegible] van
[illegible] den
[illegible]

Dagen [illegible] in
[illegible] overlegging [illegible] is
[illegible] Marseille opgesloten.

Een doodvonnis strengstraft. — M.
[illegible] te Mont-
[illegible] van
[illegible] tegenlicht te hebben.

[illegible] Longwy
[illegible] per
[illegible] red
[illegible] te be-
[illegible] was,
[illegible] met
[illegible] de
[illegible] Le-
[illegible] De
[illegible] ken
[illegible] orde
[illegible] Pesch
[illegible] ook
[illegible]

[illegible] tot 30
[illegible] 215 fr.
[illegible] at hij
[illegible] aan de
[illegible] renta
[illegible] ren,
[illegible] M. Le-

NGELWERK VAN DE « POSTRIJDER »

— 14 —

E WARE EDELMAN

— Kapitein Charlot ? herhaalde La Bou-
e verbaasd. Want de naam was dezelfde
die van dien heer uit Bellecour, die
als officier had naam gemaakt, om zijn
te vermetelheid.
— Charlot Tardivet ? vroeg hij.
— Is er dan nog een andere Charlot in
't leger van de republiek ? vroeg de man
taal.
— Is hij nu ook invalied ? vroeg Caron.
der op den vrijpostigen toon van den
n te letten.
— Hij werd zwaar gewond bij Jemappes,
as het antoord.
— Bij Jemappes, maar goede vriend, het
drie maanden geleden, dat er bij Jemap-
is gevochten.
— Dat weten we allemaal. Maar wat zou
t ? De generaal zond kapitein Charlot
ierheen om uit te rusten en te herstellen.
n gaf hem het bevel over de gewonde sol-
ten, die hij meebracht en over de ande-
n, die hier reeds waren.
— En is er van al die soldaten geen een
r Dumouriez terug gegaan ? vroeg La
oulaye met toenemende verwondering.
— Heb ik dan niet gezegd, datwij inva-
zijn ?
Caron zag hem met minachting aan.
— Met hoeveel zijt ge hier ? vroeg hij.
En ofschoon al die vragen den soldaat be-
te vervelen, durfde hij toch dien
man, die op zulk een toon van ge-
sprak, het antwoord niet schuldig blij-
— Een stuk of vijftig.
La Boulaye zweeg een poos. Toen tikte
hij den man met de zweep op den schouder.
— Zeg eens, hoe komen gulie zoo raar
toegetakeld ?
De man haalde de schouders op.
— Och, onze kleeren waren aan flarden,
we konden toch niet ongekleed gaan.
— En hoe komt ge aan die kleeren ?
— Wel verduiveld, komt er nooit een ein-
de aan dat gevraag, Citoyen ? Deedt ge
niet beter met al die informaties bij den
kapitein zelf te doen ?
— Dat wil ik wel. Waar is hij ?
In de verte was een stofwolk zichtbaar
boven den langen witten zandweg. De sol-
daar tuurde er naar.
— Ik zou me al zeer moeten vergissen,
als hij daar niet aankomt. En hij wees in
de richting van de wolk.
— Ik vind, zei La Boulaye, zich tot zijn
mannen wendende, dat we een glas wijn
moeten blijven drinken in « de Arend ».
Ofschoon de herberg een zeer aanzien-
lijken indruk maakte was er toch een be-
hoorlijke stal, tot welken de groote koets-
poort rechts toegang gaf. Zonder verder
een woord te zeggen tot den soldaat, dien
hij had ondervraagd, deed La Boulaye zijn
paard keeren en reed de poort binnen, ge-
volgd door zijn escorte.
De herbergierster, die hen tegemoet
kwam, was een groote beenige vrouw, van
een zeer donker type en met kleine zwarte
oogjes en vooruitstekende tanden. Maar al
was ze dus niet heel ooglijk — ze was voor-
komend, want La Boulay's drieklieurige sjerp
als was zij ook het insinge eener waardig-
heid, die werd bekleed in een regeering
van strikte vrijheid, gelijkheid en broeder-
schap.
Zij gaf den stalknecht last voor de paar-
den te zorgen en bracht hun haar besten
wijn. En onder haar uiterlijke welwillend-
heid verborg zij een groote onrust over wat
er wel zou gebeuren, als kapitein Charlot
eens terugkwam, voordat de afgevaardigde
vertrok.
En Charlot kwam terug. Nauwelijks wa-
ren zij aan tafel gaan zitten om zich een
glas wijn in te schenken, of de verwarde
geluiden, die men reeds in de verte kon
hooren, werden duidelijker te onderscei-
den. De herbergierster keek angstig op teen
La Boulaye opstond en naar de deur ging.
Op den weg naderde nu een troep van bij
de zestig mannen, wier zonderlinge kleed-
ing verriet, dat de wonderlijke toegetak-
kelde kegelaars van zooeven oorspronkelijk
deel moesten hebben gemaakt van hun ge-
zelschap.
In het midden reed een groot log rijtuig
dat La Boulaye's nieuwsgierigheid opwekte.
Hij verliet zijn plaats bij de deur om
bij het raam te gaan staan en vandaar toe
te kijken wat er gebeurde, zonder zelf ge-
zien te worden. Verward door elkaar loo-
pend gingen zij de plaats binnen, in hun
vreemd samengeraapseltje van zeer havelooze
of zeer rijke kleedingstukken. 't Waren
groote, sterke mannen allen, hard pratend,
ruw lachend, tezamen een uitgelaten, luid-
ruchtigen troep vormend. Eindelijk kwam
ook de koets en op dat oogenblik verdron-
gen zich de mannen zoo om de poort, dat
La Boulaye vreesde dat sommigen hunner
dood zouden worden gedrukt. Maar toch,
kwamen zij, na elkaar eenige vloeken, ver-
wenschingen en scheldwoorden naar 't
hoofd te hebben geworpen, er allen heel-
huids door, waarna de koets tot staan werd
gebracht.
Nu ontstond er weer een luid geraas, en
getier. La Boulaye nieende, dat zij op het
punt waren met elkaar te gaan twisten, want
sommigen wilden in het rijtuig gaan, terwijl
weer anderen trachtten hen te weerhouden, tot eindelijk Charlot Tardivet zelf
de poort binnenreed.
Hij gaf eenige korte, strenge bevelen, die
hun allen onbetwistbaarheid, het zwijgen op-
legden. Deze kapitein scheen een krachtige
persoonlijkheid, die zijn mannen wel onder
den duim had. La Boloye vond hem veel
veranderd en hij was al eenen vreemd ge-
kleed als de anderen. Wel had hij dezelfde krachtige welgemaakte gestalte maar
de vierkant, kin was forscher, de door-
dringende blauwe oogen waren sluwer ge-
worden en de mond, waaronthoen het begin
van een rossigen baard stoppelde, had, jam-
mer genoeg, een ruweren, harderen trek ge-
kregen.
La Boulaye sloeg hem belangstellend ga-
de. Zij waren lang geleden zeer bevriend
met elkaar geweest in Parijs, waarheen Tardivet zich had begeven en waar hij, verbitterd door de ondergane vernederingen, een der voormannen in de omwentelingsbewe-
ging geworden was. Toen de grenzen van
Frankrijk in gevaar waren, had Tardivet de
wapens opgevat. En sloeg den roem, een bij
zich als kapitein Charlot — zoals hij in het
hede leger werd genoemd — had verworven, was de naam van citoyen Tardivet, den
voormaligen profeet van de vrijheid naar
den achtergrond gedrongen. Wel groote
veranderingen in het leven van dien man,
die eens een voudig boer was geweest, maar
de tijd bracht nu eenmaal niets dan ontzagelijke veranderingen. Had Santerre, de bierbrouwer, nu niet den rang van generaal ?
En was Robespierre, de onbekende advocaat uit Atrecht, niet op weg dictator te
worden ? Was het dus vreemd, dat Charlot
van hoer prestiger en van prestiger [illegible]
en van soldaat — weer iets anders gewor-
den was ?
Een ommegemaan verwonden reeuw La
Boulaye op, terwijl hij naar hem [illegible]
stond. En ook zijn manier, die acht [illegible]
stonden, kolen [illegible] en met [illegible]
een gewoel van [illegible] [illegible]
zien van den [illegible]
Binnen enoch [illegible] Charlot [illegible]
ode in den [illegible]
hersteld. Na vijf minuten, waren er [illegible]
tien man op de [illegible]
De anderen waren op Charlot's [illegible]
[illegible] van [illegible]
werd in bewoordingen de La Boulaye's [illegible]
meelen bevestigden.
— Gij kort duidelijk weer terug van de
post, had hij gezegd. Omdat we [illegible]
vangst hebben, gedaan is dit geen reden,
om de gelegenheid te laten voorbijgaan van
toog meer zulke vanusten te doen. Maar
het, gaat niet twintig mannen den weg naar
Charleroi op, tot zoo nacht moeilijk bij de
Fransche grens. Gij Belgen, steek u nu in
de buurt van Conde, laat uw mannen en
houdt den weg van Valenciennes in het
oog. Gij Avesnelle, [illegible] [illegible]
man over den afstand tusschen [illegible]
en Charleroi en bewaakt de grenzen [illegible]
[illegible] en de [illegible]
en laat geen tijd verloren gaan met [illegible]
[illegible] waar niets van te halen valt, maar te
beenen. En laat er u maar van door !
Ik zal zorgen, dat gij elk uw aandeel van
dezen roovem buit krijgt ! Marsch !
Er klonken eenige uitroepen van : « Leve
de Republiek ! » en « Leve kapitein Charlot! »
en zoo stroomde de menigte de binnenplaats
weer uit en bleef hij achter om aan de tien
mannen, die nog om hem heen stonden,
eenige haastige bevelen te geven.

— M. [illegible] [illegible]
[illegible] La
[illegible] tot de
[illegible] Ha ! Daar
[illegible] gas !
[illegible] trad nu
[illegible] mouw-
[illegible] tos,
[illegible] te voe-
[illegible]
[illegible] Waar,
[illegible] ?
[illegible] de rich-
[illegible]
[illegible] wien
[illegible] afwendende,
[illegible] Herberg
[illegible] van de
[illegible] La Bou-
[illegible]
[illegible] Charlot
[illegible] La Boulaye
[illegible] af
[illegible] te ge-
nieten.
[illegible] staan
[illegible] op La
Boulaye [illegible] verbeurd
[illegible] ach ge-
hand.
M. [illegible] U hier
in Belgie [illegible] waard
ik niet heb durven hopen.
— Zijt ge er wel hee[illegible]
Boulaye ironisch, terwijl [illegible]
stoken hand aannam, dat het [illegible]
voor u is ?

(Wordt voortgezet).